

บทนำ

ในคืนเดือนมืดลมโห่แรง คืบแห่งการ 'แฝงเร้น'
ณ แถบชานเมืองแห่งหนึ่งมีบ้านพักทรงญี่ปุ่นตกแต่ง
ไว้อย่างประณีตบรรจง เงาม่อเล็ก ๆ กำลังซุกตัวอยู่ตรง
มุมผนัง กอดกระชับตัวเองไว้แน่นขณะแอบหูเข้าชิดเพื่อ
ฟังความเคลื่อนไหวภายในอย่างใจจดใจจ่อ

ประตูกระดากแบบญี่ปุ่นปรากฏเงาคนสองสาย
เงาหนึ่งสูงใหญ่กำยำ เงาหนึ่งเพรียวยาวบอบบาง

"ไม่ยากเลยนะ ถ้าคุณอยากได้ข้อมูล" เสียงหัวเราะ
ใสดังขึ้น ฟังแล้วชวนให้รู้สึกอ่อนโยนไปทั้งตัว เจ้าของ
ร่างอ่อนแอบอบบางยื่นแขนเปลี่ยนเปล้ามาคลอเคลียอยู่
บนร่างของชายผู้สงบนิ่งมั่นคงราวกับขุนเขา ทั้งลูบซ้ายลูบขวา
นิ้วเนี่ยไปทั่ว

6 การกิจ... คู่กันใจ

"แค่ตกลงอยู่เป็นเพื่อนฉันคืนนี้ ข้อมูลก็จะเป็นของคุณ" ริมฝีปากชุ่มชื้นสีแดงเป็นเงางามของหลิเถียนเถียน พ่นลมหายใจหอมละมุน คิ้วงามและนัยน์ตาทรงเสน่ห์ ดูแล้วชวนหลงใหล

ดวงตาของชายหนุ่มสงบลึกลับไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ราวกับก้อนน้ำแข็งอันเยียบเย็น

"ออกไป" เขาไล่เสียงเฉียบขาด

เถียนเถียนกัดริมฝีปากด้วยความเคืองเคือง เสน่ห์ของเธอใช้ไม่ได้ผลกับเขาเลยสักนิด ทั้งที่เธอสวยหยาดเยิ้มขนาดนี้ หลายคนปรารถนาในตัวเธอก็ใช้ว่าจะเอือมถึงวันนี้เธอสู้สุดส่าห์มาลดแลกแจกแถม ให้ทั้งข้อมูลทั้งร่างกาย แต่ผู้ชายคนนี้ก็กลับปฏิเสธอย่างเด็ดขาด ไม่เล่นด้วยเสียอย่างนั้น

หญิงสาวโกรธจนอยากจะสะบัดหน้าเดินออกมา แต่ก็นึกขึ้นได้ว่ารับปากคนอื่นไว้แล้ว

เถียนเถียนกัดฟันฝึดยิ้มให้หวานหยดกว่าเดิม "ไม่เอาหน้า มีสาวสวยมาเสนอตัวให้ถึงที่ คุณไม่รู้สิคะอะไรเลยหรือไงคะ" เธอไล่นิ้วไปตามแก้มอกของชายหนุ่มพลงแอบกลืนน้ำลาย ว้าว! กล้ามแน่นบึกเลย ผู้ชายกล้าแกร่งแบบนี้ เซียนเหวินจะทนรับไหวไหมนะ

เงาร่างเล็กที่แอบฟังอยู่ด้านนอกลึ้นสุดตัว เหงื่อเย็นๆ

เดียนซิน 7

ไหลซึมเพราะคำพูดของญาติผู้พี่

หลี่เซี่ยนเหว่นใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เธอแหงนหน้า
พลงยกกาน้ำกรอกปาก ทันทีที่ของเหลวไหลผ่านลำคอ
เธอก็รู้สึกราวกับมีเปลวไฟแผดเผาอยู่ในท้อง เพราะมัน
ไม่ใช่แค่น้ำ แต่เป็นเหล้า แถมยังแรงมากด้วย!

"แค่ๆๆ" เธอกุมคอพลงพยายามสูดหายใจโดย
ไม่ให้เกิดเสียง หวังจะบรรเทาความแสบร้อนที่เกิดจาก
ฤทธิ์เหล้า ทว่าร่างกายกลับบิดเร้าไม่เป็นท่า

พระเจ้า! นี่มันเหล้าเกาหลียี่ห้อที่หมักมานานแล้วนี่!
แม่ของเธอเตรียมไว้ให้ใช้ในการนี้โดยเฉพาะ ไม่รู้ว่าอยาก
จะช่วยย้อมใจลูกสาวให้ใจกล้า หรือจะทำให้ลูก 'คึก'
กันแน่ ไม่กลัวหรือไงว่าเธอจะเมาจน 'ทำงาน' ผิดพลาดนะ
เธอยืมเพื่อนพลงวางกาเหล้าลง แต่กลับทำให้เหล้า
ที่บรรจุมานี้เกือบเต็มกาสิ้นไหวและกระเซ็นลงบนพื้น
เกิดเสียงเบาๆ ชื้น

บสันทนภายในห้องหยุดลงทันทีพร้อมกับที่สายตา
เยียบเยิ่นกวาดมองมาทางหน้าต่าง

หญิงสาวด้านนอกและด้านในห้องต่างตัวแข็งทื่อ
ขึ้นมาพร้อมกัน

ตกลง! เสียงเบาเท่าเม็ดข้าวหล่นลงบนพื้น เขาก็
ได้ยินเหวอ หูของผู้ชายคนนี้พิเศษกว่าคนทั่วไปหรือไงนะ

8 การกิจ... คุ่มกันใจ

เขียนเหวินยีนตัวเกร็งไม่กล้ากระดุกกระดิก แม้แต่หายใจก็ระวังสุดขีด กลัวเหลือเกินว่าจะถูกจับได้

"มีอะไรหรอคะ" เกียนเถียนแสรังถามทั้งที่ใจเต้นระทึก ก่อนจะพาเรียวกาแดงไปหยอกเข้าริมฝีปากบางของชายหนุ่มเพื่อดึงความสนใจของเขากลับมา

ให้ตายสิ! เขาเป็นคนตายด้านหรือไงนะถึงได้ไม่รู้สู้ก็สู้ส่าอะไรกับสัมผัสของสาวสวยเซ็กซี่อย่างเธอเลยสักนิด

ชายหนุ่มไม่ตอบ เพียงแต่ปล่อยให้เธอจูบตามอำเภอใจ แต่เมื่อเธอจะยื่นมือเข้าไปสัมผัสกล้ามเนื้อภายใต้เสื้อของเขา กลับต้องพบกับสายตาเฉียบคมลาดประกายเย็นยะเยือกจนทำให้เธอตัวแข็งทื่อ กระทั่งลมหายใจก็ชะงักค้าง

พระเจ้า! แวดตาโหดเทียมเหลือเกิน รวากับจะบอกเป็นนัยว่าถ้าหากเธอกล้ำขยับมืออีกแม้แต่นิดเดียว เขาจะไม่ละเว้นเธอแน่

มุมปากของหลี่เถียนเถียนลั่นระริก เธอรีบชักมือกลับอย่างรวดเร็ว ไม่กล้าคลำสะเปะสะปะต่อ เธอเห็นผู้ชายมาก็มาก แต่กลับไม่เคยเจอผู้ชายที่มีสายตาน่ากลัวขนาดนี้มาก่อน...โอ๊ย! ทำไมเขียนเหวินจะต้องเลือกเขาเป็น 'ของขวัญวันเกิด' ด้วยนะ

"ใส่หัวไป" ประโยคสั้นๆ เฉียบขาดเรียบง่ายแสดง

เดือนจีน 9

ให้เห็นว่าชายหนุ่มหมดความอดทนแล้ว

ใบหน้าของหลี่เถียนเถียนยังคงประดับรอยยิ้ม ทว่าร่างกายกลับกระโดดหนีไปที่ประตูอย่างว่องไวพลางคิดหาทางหนีทีไล่ เธอยังไม่ได้ใส่หัวออกไปอย่างที่เขาสั่งจริงๆ

"ลองคิดดูใหม่นะคะ ฉันไม่ทำให้คุณเสียเปรียบหรอก เอาอย่างนี้ไหมล่ะ ฉันจะปิดไฟก่อน จะได้โรแมนติคหน่อย" เธอรักษารอยยิ้มไว้จนกระทั่งแสงไฟดับลง พอไฟดับเธอก็เปิดประตูกระดาดษออกอย่างเงียบเขียบรวดเร็วแล้วก็รีบหมุนตัววิ่งปรี๊ดออกไปทันที

"เปลี่ยนตัวๆ!" เถียนเถียนพุดเสียงเบา มือไม้สั่นไปหมด

เธอไม่กล้าพอที่จะอยู่ในห้องนั้นต่อแม้แต่วินาทีเดียว แค่วาดตาดูร้ายของเขาก็ทำเอาเธอขวัญหนีดีฝ่อ ผู้ชายน่ากลัวแบบนั้น เธอไม่ขอเล่นด้วยแล้ว

"ฉัน...ฉันคิดว่า...คืนนี้...คืนนี้...ช่างมันเถอะนะ วันหลังพวกเราค่อย...ค่อย..." เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วแท้ๆ แต่เขียนเหวินกลับคิดถอยอย่างคนชี้ขาด

"เข้าไปเดี๋ยวนี้" เถียนเถียนกดเสียงคำรามก่อนจะผลักเขียนเหวินเข้าไปในห้อง

เพื่อเขียนเหวินผู้ไร้เดียงสา เธออุตส่าห์ช่วยย้วยวนผู้ชายเย็นชาคนนั้นให้ เธอยอมเปลื้องตัวไปตั้งเยอะ ไม่วา

10 การกิจ... คู่กันใจ

ยังงี้ก็ต้องทำเรื่องนี้ให้สำเร็จจนได้

เขียนเหวินสายหัวไปมาท่ามกลางความมืดด้วยความตื่นกลัว น้ำตาคลอหน่วยอยู่ในดวงตากลมโต ขณะที่พยายามควบคุมตัวเองไม่ให้หลุดตะโกนขอความช่วยเหลือ ฝ่ายเทียนเทียนนั้นปิดประตูลงอย่างไม่เหลือเยื่อใย เธอเพียงแต่สูดจมูกและรวบรวมความกล้าก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป

ในห้องญี่ปุ่นที่มีดสนิท ใจของเขียนเหวินเต้นดังราวกับเสียงฟ้าร้อง แต่หากฟังให้ถี่ถ้วนกว่านี้ ภายในห้องยังมีเสียงลมหายใจที่ลึกยาวและมั่นคง ผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่ตรงมุมห้อง ถึงแม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่ตัวตนของเขาก็สร้างบรรยากาศคุกคามได้อย่างน่าตกใจ

ไม่ได้การละ จะหนีไม่ได้ด้วย! ดีร้ายยังงี้เธอก็เป็นคนเลือกเขามาเอง เมื่อกี้ก็มีคนช่วยปูทางไว้ให้แล้วด้วย ถึงคราวที่เธอจะต้องออกโรงเองบ้างแล้วละ

เขียนเหวินค่อยๆ คลานไปบนเสื่อทาทามิด้วยมือเท้าที่สั่นเทาท่ามกลางความมืด

สองมือคลำถูกชายชุดคลุมของเขาก่อน เธอหายใจเข้าลึกๆ ครั้งหนึ่งแล้วใช้มือเรียวลูบๆ คลำๆ และคาดเดาถึงตำแหน่งที่สัมผัสอยู่

เอ๊ะ! นี่อะไรนะ ใช้ต้นขาหรือเปล่า เอ่อ...ถ้าอย่างนั้น

เดียนซิน 11

ส่วนที่อยู่เหนือขึ้นไปก็คือ...

หน้าของเธอร้อนผ่าวขึ้นในทันที เป็นเพราะเหล่าที่ต็มเข้าไปเมื่อครู่หรือเพราะสาเหตุอื่นก็ไม่อาจรู้ได้

หญิงสาวสะกดกลั่นความเขินอาย ทำใจกล้าเลื่อนมือจากต้นขาขึ้นไปอีก มือเรียวนุ่มลูบผ่านเอวบางทว่าแข็งแรง ก่อนจะระเร่ย้ายไปถึงแผ่นอกเรียบกว้างผึ่งผาย กระทั่งถึงไหล่ที่มันคงบึกบึน หลังจากนั้นมือทั้งสองก็โอบรอบคอเขาไว้ พาให้ร่างกายของเธออยู่ในอ้อมอกของเขา

เหมือนจะตั้งใจแต่ไม่ได้ตั้งใจ เธอหลบเลี่ยง 'ส่วนต้องห้าม' ของเขาได้พอดีพอดี

"มะ...มา...มาเถอะ!" พระเจ้า นี่เสียงของเธอหรือเนี่ย ทำให้ไม่ถึงได้สิ้นขนาดนี้

เขาจ้องมองเธอโดยไม่ขยับเขยื้อน ดวงตาสีกล้าส่องประกายอยู่ในความมืดและเพ่งพิศเธออยู่นานแสนนาน

"เป็นอะไรไปคะ" เธอรวบรวมความกล้าถามออกไป โดยไม่รู้เลยว่าลมหายใจของตัวเองมีกลิ่นเหล่าเจืออยู่ตอนนี้หัวใจเธอเต้นไม่เป็นลำดับ ดวงตากกลมโตกะพริบพริบๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า

เขาคงไม่รู้หรอกกันว่าเธอ 'สลับตัว' กลางคืนห้องนี้มีดตั้งอจนแม้แต่คนยังบินชนต้นไม้ แล้วเขาจะเห็นหน้าตาเธอได้ชัดเจนเชียวหรือ ถ้าเขารู้ว่าผู้หญิงคนที่

12 การกิจ... คู่กันใจ

กอดอยู่ตอนนี้ไม่ใช่สาวสวยรวยเสน่ห์ แต่เป็นเด็กกะโปโล
อ่อนหัด เขาจะจับเธอโยนออกทางหน้าต่างไหมนะ

เพื่อให้คำคืนที่ยาวนานนี้ผ่านพ้นไป เธอขยับเข้าไป
ใกล้อีกนิด ปากแดงล้นระริกประทับบนปากเขาและจูบอย่าง
ไร้เดียงสา ที่เคยสอนไว้ยังงั้นนะ เธอต้องอ้าปากหรือเปล่า
หรือต้องเอาลิ้นสอดเข้าไปในปากเขาด้วย

"อา" เธอคงเสียงต่ำ จับปล้นดวงตาก็เบิกกว้าง
เขาใช้ลิ้นผัสสำรวจริมฝีปากของเธออย่างถี่ถ้วน
ครอบครองเร็ววปากและความหอมหวานภายในอย่าง
เผด็จการพลางรับทอติลธิ์ในการรุกราน ยุติความลึกลับ
งุ่มง่ามของเธอด้วยการกอดรัดร้งเล็กบางเข้ามาพรมจูบ
อย่างบ้าคลั่ง

ขอบคุณสวรรค์ เขาแยกไม่ออก! เขียนเทวินโน้หรือ
ในใจ แล้วร่างทั้งร่างก็ผ่นคลายลง

เป็นเพราะความมีตปลุกสัญชาตญาณดิบ...เอ่อ
ไม่สิ ปลุกตัวตนของเขาหรือเปล่า ก่อนหน้านี้เขายังทำ
หน้าโหดปฏิเสธสาวงามอยู่เลย ตอนนี้นักลับคึกขึ้นมาเสีย
อย่างนั้น

เสียงเสื้อผ้านั่งสวบสาบ พริบตาเดียวเธอก็ถูก
ลอกคราบออกจนเกลี้ยง ตอนนี้เธอคิดอะไรไม่ออกแล้ว
ขนาดรู้ทั้งรู้ว่ารอบด้านมีตสนิท แม้จะลืมหาก็มองไม่เห็น

เดียนซิน 13

อะไร ทว่าเธอยังคงหลับตาปี

เขียนเหวินไม่รู้เลยว่าท่ามกลางความมืด ดวงตาคู่นั้น
ยังส่องประกายระยิบระยับเหมือนดวงดาว ขณะมองดูร่าง
ที่อ่อนระทวยและสิ้นระริกอย่างกระดากอายของเธอ

แขนแข็งแรงทรงพลังของเขาโอบกอดเธอไว้แนบแน่น
ร่างสูงใหญ่บีบบั้นกอดเธอให้นอนราบลงบนเสื่อทาทามิ
ด้วยน้ำหนักที่มั่นคง จุ่มพิตของเขาทำให้เธอหอบกระช้าน
และเธอก็เริ่มรู้สึกถึงบางสิ่งที่ไม่คุ้นเคยได้จริงๆ

ลมหายใจของเขาร้อนผ่าว ร้อนจนแทบจะแผดเผา
ผิวเกลี้ยงเกลาของเธอให้ร้อนตาม มือใหญ่คู่นั้นก็รุ่มร้อน
และคอยแต่จะซุกซอนเข้าไปกอบกวมความอ่อนนุ่มของเธอ
ไว้จนเธอครางเสียงเครือ กระทั่งริมฝีปากของเขาก็เร้าร้อน
ไม่ต่างกัน ประทับลงบนเรียวคอและเนินเนื้อนุ่มของเธอ
ครึ่งแล้วครึ่งเล่าโดยไม่สนเลยว่าเธอจะตื่นผวาและขัดขืน
อย่างไรระทวยระทวยเพียงไหน ครั้นแล้วก็ไล่เลื้อยลงมา
เรื่อยๆ เรื่อยๆ...

พระเจ้า! ความสุขสมเร้าร้อนรุนแรงราวกับไฟทำให้
สมองเธอลึบสนไปหมด เธอกัดมือตัวเองแรงๆ เพราะ
กลัวว่าจะส่งเสียงร้องออกไป

"อย่ากัดตัวเองสิ" ชายหนุ่มพ่นลมหายใจหนักหน่วง
อยู่ใกล้ๆ โอบกอดเธออยู่ในความมืด

14 การกิจ... คู่กันใจ

เขาใช้นิ้วมือบีบให้เธอคลายอาการกัดเกร็งอย่าง
แผ่วเบาแล้วกระซิบร่างอันลั่นเทาของเธอเข้าไว้ในวงแขน
เขียนเหวี่ยงจิ้งจุกหน้าเข้ากับชอกคอของเขา ร่างงามมี
เม็ดเหงื่อผุดซึมไปทั่ว

อืม...ปากของเขา อืม...มือของเขา น้ำหนักตัวที่
ห่อหุ้มเธอไว้อย่างมั่นคงแข็งแรงและกล้ามเนื้อแข็งแกร่งไป
ทั่วตัวของเขาช่าง...

เดี๋ยวนะ เขาใช้อะไรจ่อเธออยู่

เธอยื่นมือออกไปสัมผัสด้วยความใคร่รู้ มีออ่อนนุ่ม
เกาะกุม 'สิ่งนั้น' ไว้ แล้วลูบไล้ด้วยใจที่ตื่นเต้นทำทนาย

เสียงแหบพร่าของชายหนุ่มดังอยู่ข้างหู ไม่รู้ว่ากำลัง
ท้วงติงหรือกำลังยุยง

หน้าของเธอพลันแดงขึ้น เข้าใจทันทีว่าจับอะไรอยู่
แน่จริง แน่แล้ว เธอจับอย่างนั้นก็เท่ากับว่ากดสวิทช์เดินเครื่อง
ให้กับอาวุธอันตรายนะสิ ลมหายใจของชายหนุ่มที่กดทับ
อยู่บนตัวเธอหนักหน่วงขึ้น คล้ายกับลูกธนูที่ง้างอยู่บนนสาย
จนสุด ต้องยิงออกไปอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

อา!

เขาใช้สิ่งนั้นกับเธอ...

อา!

บทที่ ๖

ยามเช้าในย่านชุมชนอันเจียบสงบ แสงแดดสาดส่อง
ไปทั่ว ดูแล้วไม่มีสิ่งใดผิดปกติ

หมุ่แฮมทอดส่งกลิ่นหอมเฝ้าชวนใจมาจากหน้าต่าง
ของบ้านเดี่ยวสองชั้นหลังหนึ่งชวนให้น้ำลายสอ ไข่ดาว
ถูกกระดกขึ้นกลางอากาศและพลิกตัวรอบใหญ่ก่อนจะ
ร่วงลงบนกระทะอย่างสวยงาม ส่งเสียงซู่ซ่าอยู่ในน้ำมันร้อนๆ

"เสี่ยวเว่ย จะให้ไข่ดาวสุกแค่ไหน" เสียงเด็กชาย
ใส่แจวเอ่ยถาม แม้จะฟังดูราบเรียบแต่กลับไพเราะจับใจ

ที่แท้ผู้ที่ขยับกระทะดวงตะหลิวอยู่นั้นไม่ใช่พ่อบ้าน
แม่บ้านที่ไหน แต่เป็นเด็กชายวัยเพียงแปดขวบที่มีผ้ากันเปื้อน
ลายคิตตี้ผูกอยู่ตรงเอว มือซ้ายจับกระทะ มือขวาถือตะหลิว
เคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว

16 การกิจ... คู่กับใจ

เด็กผู้หญิงอายุประมาณสี่ขวบนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร หนูน้อยมีใบหน้าที่จิ้มลิ้มน่ารักราวกับตุ๊กตาหยกสลัก ชวนให้ผู้ที่พบเห็นรักใคร่เอ็นดู แก้มยุ้ยสีชมพูเรื่อตึงดูดีให้คนอยากเข้าไปหยิกตุ๊กตาค้างอย่างอดใจไม่ไหว เด็กหญิงสวมชุดกระโปรงผูกทับด้วยเอี๊ยมสีฟ้าอ่อน ผมดำสนิทแผ่คลุมอยู่บนบ่า สองมือกำลังยกนมสดแก้วใหญ่ขึ้นดื่ม ขาทั้งสองข้างนั่งห้อยแกว่งไปมากลางอากาศ

เสี้ยวเวียงเวียงหน้าขึ้นเมื่อได้ยินคำถาม ริมฝีปากแดงเรื่อบน ใบหน้านุ่มนวลคลี่ยิ้มงดงาม

"เสี้ยวเวียงไม่เอาไข่แดงแข็งๆ" เธอไม่ชอบกินไข่แดงที่สุกจนแข็งเพราะมันฝืดคอ

"ได้เลย ไม่เอาไข่แดงแข็งๆ" เด็กชายขานรับพลางเอาตะหลิวตักไข่ดาวใส่ในจานแล้วเสิร์ฟให้เสี้ยวเวียง ไข่ขาวอ่อนนุ่มสุกแล้ว แต่ไข่แดงยังเป็นแค่ยางมะตูมตามคำขอ

เด็กชายเอาช้อนตักเหียงเหยาะลงไปบนไข่แล้วจัดช้อนล้อมให้เสี้ยวเวียงใช้ตัก จากนั้นก็ไปหยิบหวีไม้ขึ้นมาช่วยหวีผมให้หน่อย ส่วนปากก็คาบริบบิ้นผ้าสีชมพู เด็กทั้งสองยืนอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ที่สาดทอมา ดวงงดงามราวกับภาพจิตรกรรม

ฝ่ายเด็กชายก็น่ารักน่ามองไม่แพ้กัน เครื่องหัดนมเข็มราวกับสวรรค์ปั้นแต่ง ใต้หน้าผากกว้างคือเรียวกวัก

เดียนซิน 17

โก่งหนา ดวงตาระจ่างใสลึกล้ำ ถึงแม้อายุจะยังน้อย แต่ก็ชวนให้สาวน้อยสาวใหญ่หลงใหลได้ปลื้มมาตั้งแต่ตอนอายุสามขวบจนกระทั่งบัดนี้แปดขวบแล้ว

"วันนี้จะมัดทรงไหนดี เป็นเกละสองข้างหรือว่าหางม้า"

เขาหัวผมสลวยโดยไม่ทำให้เสี้ยวเวयरูสึกเจ็บแต่อย่างใด ฝ่ายเสี้ยวเวยกั้คาบซ้อนเอียงหัวใช้ความคิดเบ้าหนึ่งแล้วจึงตอบ

"เอาถักเปีย" เธอชูช้อนร้องบอกอย่างตื่นเต็นรอคอยทำเอาน้ำซอสหยดย่อยลงบนเอี่ยมกันเบื้อนหลายหยด

เด็กชายใช้กระดาษทิชชูซับคราบสกปรกออกหลังจากมั่นใจแล้วว่าไม่ทิ้งรอยเปื้อนไว้ก็เริ่มถักเปียให้เด็กหญิงอย่างคล่องแคล่ว

"จื้อจื้อ แฮมแข็งโป๊กเลย" เสี้ยวเวยขมวดคิ้วพร้อมกับคายนก้อนสีชมพูหลายๆ ที่เพิ่งเคี้ยวขึ้นออกมา

"โอ้ๆ ึ่งพรงนี้เอาไปต้มดีไหม" เขาปลอบเด็กน้อยเมื่อถักเปียเสร็จข้างหนึ่งก็ใช้รึบปั่นมาผูกเป็นโบทับอีกทีแฮมทอดนั้นหอมน่ากินก็จริง แต่สำหรับเสี้ยวเวยแล้วมันแข็งไปหน่อย

ช่วยไม่ได้นี่นา ก็แม่เขาสั่งไว้แต่เชื่อว่าอยากกินแฮมทอดหอมๆ กรอบๆ เขายังต้องยุ่งกับการเตรียมส่งเสี้ยวเวยขึ้นรถโรงเรียนนะ ไม่มีเวลาไปทำแฮมต้มอีกกรอบ

18 การกิจ... คู่กันใจ

หรือ

ยังไม่ทันได้ถักเปียอีกข้าง เสียงกริ่งก็ดังขึ้นเป็นเสียงโซปราโนแบบในเรื่อง 'The Phantom of the Opera' ดังลั่นไปทั้งบ้าน

"ใครกันนะ มากดกริ่งแต่เช้า" เด็กชายคาบรึบิ้นผ้าพลางเหลือกตาด้วยท่าที่แข็งๆ ไม่อยากไปใส่ใจ แต่เสียงกริ่งแบบโซปราโนยังคงดังอย่างต่อเนื่องและยิ่งโหยหวนเหมือนเสียงไก่ถูกเชือดเข้าไปทุกที

"รู้งี้ติดตั้งระบบปล่อยกระแสไฟให้ช็อตคนที่กดกริ่งนานเกินหนึ่งนาทีก็ดีหรือ พวกไม่รู้กาลเทศะจะได้รู้สึกเสียบ้าง" เขาคิมพำกับตัวเอง ไม่ว่าจะคนที่มาจะเป็นเชลล์ชายของหรือญาติสนิทมิตรสหาย เขาก็อยากจะดูคนพวกนั้นถูกช็อตตุลั๊กตั้ง

หว่าคนในบ้านไม่อาจทนต่อเสียงรบกวนนี้ได้ ในที่สุดจึงยอมจำนน

"หลี่ตั้งจื้อ ไปเปิดประตูเดี๋ยวนี้!" เสียงผู้หญิงแผดขึ้นอย่างน่าเกรงขาม

ดูเอาเถอะ ตัวเองยอมแพ้แล้วยังให้คนอื่นยอมยกธงขาวตามด้วยอีก! หลี่ตั้งจื้อถอนหายใจก่อนจะเดินไปที่ประตูอย่างจงใจ ใครให้เขาเป็นลูกกตัญญูกันล่ะ ขอแค่แม่ชี้หน้าออกคำสั่ง เขาย่อมไม่กล้าขัดขืนอยู่แล้ว

เดือนจีน 19

หนูน้อยแอบดูหน้าของแขกผู้มาเยือนผ่านช่องประตู
ทันใดเขาก็เลิกคิ้วขึ้น มือค้างอยู่ที่ลูกบิด ตัดสินใจไม่ได้
ว่าจะเปิดประตูดีหรือไม่

แขกคนนั้นคลี่ยิ้ม ริมฝีปากแดงเผยออกก่อนจะพูด
อย่างไรเสียว่า "ไม่กล้าเปิดประตูเธอ"

ตั้งจ้อแลบลิ้นปลิ้นตากับบานประตู ตลกเหอะ! เขา
เนียนะกลัว ผู้หญิงร้ายกาจคนนี้จะมาหาแม่ของเขา ไม่ใช่
เขาลี้กหน้อย

ตั้งจ้อถอยไปก้าวหนึ่งแล้วเปิดประตูออก หญิงสาว
ผู้งดงามเปี่ยมเสน่ห์ยืนยิ้มพรายอยู่หน้าประตู เธอจ้องมอง
เขาด้วยแววตาหยาดยิ้ม ผมยาวถูกเกล้าม้วนขึ้นด้วย
ปืนปักผมเผยให้เห็นลำคอขาวเนียน ในอ้อมแขนของเธอ
ยังมีแมวเปอร์เซียสีขาวตัวหนึ่ง รูปลักษณ์ของเธองดงาม
ชวนตะลึงจริงๆ

"ยินดีต้อนรับครับคุณงซี มาซะเข้าแบบนี้ ต้อง
ขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้เตรียมอาหารเอาไว้ให้" หลีตั้งจ้อ
เลิกคิ้วขึ้นพลงมองดูกลุ่มคนที่อยู่ข้างหลังสาวสวย

โถๆ กองทัพใหญ่บุกมาแต่เช้าขนาดนี้ เกิดอะไรขึ้น
เธอเนี่ย

"เธอยังฉลาดเป็นกรด แถมยังปากดีเหมือนเดิม
ไม่กลัวฉันจะเอาไปฟ้องหรือไง" หญิงสาวยิ้มถาม มือก็

20 การกิจ... คู่กับใจ

ลูปได้เจ้าแมวเบาๆ

เจ้าแมวร้องเหมียวขึ้นมาที่หนึ่งก่อนจะกระโจนลงพื้นอย่างปราดเปรียว เลี้ยวเวยเห็นแมวเหมียวมาแต่ไกลก็ชอบใจจึงกระโดดลงจากโต๊ะอาหาร รีบมาหาเจ้าแมวเหมียวทันที

"เหมียวๆ มากินไข่นี่สิ" หนูน้อยใช้ช้อนตักไข่ขาวคำเล็กๆ ขึ้นมายื่นให้อย่างโอปอ้อมอริ คิดจะแบ่งปันอาหารให้กับมัน

เจ้าแมวดมๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเมินหน้าใส่แล้วเดินผละเข้าไปในบ้านอย่างหยิ่งผยองโดยไม่สนใจเสี้ยวเวยที่พยายามตามตื้อจะลูปได้มันให้ได้

หลี่ตั้งจ้อหันหน้าไปดูจนแน่ใจแล้วว่าเจ้าแมวไม่ทำอันตรายเสี้ยวเวย ค่อยหันหน้ากลับมาพิจารณาแขกที่ไม่ได้รับเชิญกลุ่มนี้ต่อ

หญิงสาวตรงหน้าคือกงซีเม่ย เป็นน้องสาวของผู้ก่อตั้ง 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป' บริษัทจัดประมูลที่มีชื่อเสียง ระหว่างที่พี่ชายของเธอเดินทางไปยุโรป เธอเป็นผู้ควบคุมดูแลงานของบริษัทในภูมิภาคเอเชียทั้งหมด ความเคลื่อนไหวทุกอย่างของบริษัทไม่ว่าจะเป็นเบื้องหน้าหรือเบื้องหลังจึงมาจากการสั่งการของเธอทั้งสิ้น

ผู้ชายร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ด้านหลังกงซีเม่ยคือ WISDOM เขาเป็นที่ปรึกษาพิเศษของบริษัท ดวงตาสีเงิน

เดียนซิน 21

ลุ่มลึกเปี่ยมด้วยไหวพริบ ส่วนหญิงสาวที่กำลังยิ้มหวานและดูบอบบางราวกับดอกไม้คนนั้นคือหลิวเจินอี ลูกบุญธรรมของกงซีเมย์ แต่ผู้ชายชุดดำหน้าโหดอีกคนดูเหมือนเขาจะเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรก

ถึงแม้ตั้งจ้อจะไม่เคยเห็นผู้ชายคนสุดท้ายมาก่อน แต่กลับรู้สึกว่ายายหนุ่มช่างคุ้นตา คล้ายกับเคยเจอคนหน้าตาอย่างนี้ที่ไหนมาก่อน

ชายคนนั้นสูงใหญ่กำยำ รอบตัวแผ่รัศมีคุกคาม ดวงตาเยือกเย็นราวกับดวงดาวที่ฉาบด้วยน้ำแข็ง ไม่ว่าใครก็คงไม่กล้าสบตาเขา บนใบหน้าคมสันปรากฏเพียงสีหน้าดุเดือดเคร่งขรึมจนแทบไม่เห็นอารมณ์อื่นๆ

หลิวตั้งจ้อขมวดคิ้วพลางเดินเข้าไปในบ้านและเคาะประตูสองครั้ง

"เจ้านายของแม่มาหาครับ" เด็กชายร้องบอก สายตายังคงจ้องเหมิ่งอยู่ที่ผู้ชายคนนั้น

เสียงบ่นปนกับเสียงเครื่องมือลอดออกมาจากประตูจากนั้นก็เกิดเสียงโครมครามดังขึ้น ก่อนที่จะเงียบไปอย่างฉับพลัน เห็นได้ชัดว่าคนข้างในปิดม่านลงอย่างกระแทกกระทั้น แล้วเสียงย่าเท้าบึงๆ ก็ดังขึ้นที่หน้าประตูก่อนที่ประตูจะถูกกระชากเปิด

"ให้ตายเหอะ จะมาทำไม่อีกเนี่ย" หญิงสาวที่สวม

22 การกิจ... คุ่มกันใจ

ชุดหมี่สำหรับทำงานตัวหลวมโคร่งเดินออกมาจากห้อง
ด้านในที่มีตสนิท ศีรษะของเธอมีน้ากากบ่อกันพิเศษ
ที่ติดอุปกรณ์ช่วยในการมองเห็นครอบอยู่ ทำให้ดวงตา
ที่ซ่อนอยู่หลังน้ากากดูกลมโตมากขึ้นไปอีก ลักษณะ
ของเธอตอนนี้เหมือนมนุษย์ต่างดาวที่พบในเมืองรอสเวลล์
แถมยังสวมรองเท้าสลิปเปอร์รูปการ์ตูน

"ทำไมพวกเธอสองแม่ลูกถึงได้ต้อนรับฉันอย่าง
อบอุ่นแบบนี้ล่ะ" กงซีเมย์ยิ้มพลางพูดเหน็บ ไม่ได้สะทก
สะท้านต่อท่าที่ไม่เป็นมิตรของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย

"ไม่ปล่อยให้ยีนอยู่ข้างนอกก็บุญแล้ว" หญิงสาว
เจ้าของบ้านนั่งลงข้างโต๊ะอาหารทั้งที่ยังสวมน้ากากอยู่
เธอใช้สองมือพุงหัวอันหนักอึ้งเอาไว้

"โอ๊ย! หนักหัวจัง" เธอบ่นอย่างอารมณ์เสีย

"ถอดน้ากากนั้นออกดีกว่าไหมคะ" หลิวเจินอึ้งพูดแนะ

"ไม่เกี่ยวกับเจ้านี้หรอก คงเป็นเพราะเหนื่อยมากกว่า"
'มนุษย์ต่างดาว' หันหน้าไปมองลูกชายหัวแก้วหัวแหวน
"ซงกาแพ่ให้แม่หน่อย เอาแบบเข็มๆ ไม่ใช่ใส่น้าตาล"

"แม่ตีแม่กาแพ่ไม่ได้นะครับ เพราะเดี๋ยวแม่ก็จะนอน
แล้ว" หลิวตั้งจื่อไม่ตามใจแม่ แต่เดินไปด้านหลังเสี่ยวเว่ย
แล้วถักเปียอีกข้างให้น้องสาวต่อ

"นี่มันอะไรกันเนี่ย ขอแค่กาแพ่ถ้วยเดียวก็ไม่ให้"

เดียนซิน 23

ถ้าไม่ให้เธอตีหมาแพปลูกตัวเองให้กระปรีกระเป่า เธอจะเอาสติที่ไหนไปรับมือกับกงซีเมย์กัน

เธอหันขวับกลับมามองกลุ่มคนที่มาแบบไม่ได้รับเชิญ

"ยังไม่ถึงกำหนดที่นัดไว้สักหน่อย ตัวอาวูณะประกอบเสร็จแล้ว เหลือแต่รายละเอียดที่ต้องใช้ความพิถีพิถันอีกสองสามวันนั้นแหละถึงจะเสร็จ" เธออธิบายอย่างรวดเร็วตัดตอน

"เรื่องนั้นฉันไม่รีบ ฉันมาเพราะเรื่องอื่นต่างหาก" กงซีเมย์เม้มปากยิ้มน้อยๆ พลังนั่งลงบนโซฟาด้วยท่วงท่าสง่างาม

"คุณต้องการสิ่งทำอย่างอื่นอีกหรือ"

"ไม่ต้องแล้ว เธอตั้งใจทำงานตอนนี้ให้ดีที่สุดพอ" กงซีเมย์ส่ายหน้า

เจ้าของบ้านถอนหายใจอย่างโล่งอก "ถ้าอย่างนั้นคุณจำข้อตกลงของเราได้ไหม ระหว่างที่ทำงานฉันไม่อนุญาตให้ใครมารบกวน โดยเฉพาะตอนเช้าๆ แบบนี้ ลืมไปแล้วหรือไม่ว่าฉันเป็นนกฮูก ช่วงเช้าสมองฉันจะเบลอที่สุดอีกเดี๋ยวฉันก็ต้องไปนอนพักแล้ว ขอโทษด้วยที่ไม่สามารถต้อนรับพวกคุณได้"

หน้าากที่ครอบมิดทั้งหัวโคลงไปคลอนมา เมื่อมองผ่านเลนส์ของหน้าาก หน้าตาของคนพวกนั้นจึงบิดๆ

24 การกิจ... คู่กับใจ

เบ๊ยวๆ ดูไม่ชัดว่าหน้าตาเป็นยังไงกันบ้าง

ที่จริงหลิเซียนเหว็นเองก็คร้านจะสนใจคนพวกนั้น อยู่แล้ว เธอคิดแต่จะรีบไล่แขกที่ไม่ได้รับเชิญกลับไป ตัวเองจะได้เข้าห้องไปทำงานให้เสร็จไวๆ จากนั้นค่อยไป หลับฝันหวานบนเตียง

"นอนแต่หัววัน ตื่นแต่เช้าจะดีต่อสุขภาพมากกว่า นะคะ" หลิวเจินอี่พูดอย่างอ่อนโยน

เซียนเหว็นระบายลมหายใจออกมาที่หนึ่ง รู้ว่า ตอนนั้นไม่สามารถไล่คนพวกนี้ไปได้เสียแล้ว และถึงตัวเธอ จะเดือดดาลกว่านี้สักแค่ไหน แต่พอเห็นรอยยิ้มหวานๆ ของหลิวเจินอี่ที่ไร้อาละวาดไม่ออกทุกที

"พวกคุณมีเรื่องอะไรก็รีบเข้ามา พูดจบแล้วก็เชิญ ออกไป ฉันมีงานที่ยังค้างอยู่" เธอนั่งลงอย่างยอมรับ ชะตากรรม คนพวกนี้มากันแต่เช้าตรู่เพื่อเตือนสติเธอ ให้ทำงานและพักผ่อนให้เป็นเวลาเธอ พระเจ้า ผู้เผยแพร่ ศาสนายังไม่ขยับเท่าพวกเขาเลย

"WISDOM คุณอธิบายนี่" กงซีเมย์สั่งพลางประสาน นิ้ววางบนटक เธอยิ้มน้อยๆ แต่ไม่พูดอะไรอีก

ชายดวงตาสีเงินเดินออกมาพลงยื่นข้อมูลลับกึ่งหนึ่ง มาให้ "นี่คือข่าวล่าสุดจากทางญี่ปุ่น ต้นแบบเครื่องเล่นเกมส์ VS2 ตัวใหม่ที่วางขายในตลาดกลายเป็นสินค้าควบคุมและ

เดียนซิน 25

ถูกจำกัดการซื้อขายแลกเปลี่ยนกับต่างประเทศเรียบร้อยแล้ว"
เกิดเสียงครวญครางภายใต้หน้ากาก "ถูกค้นพบ
แล้วหรือ"

ในที่สุดเรื่องที่เธอกังวลก็เกิดขึ้นจนได้

"แม่ของคุณปล่อยข่าวไปทั่ว ทำให้ข่าวแพร่กระจาย
ออกไปเร็วมาก ตอนนี้อย่างน้อยก็รู้ว่าคุณมีความสามารถ
ในการเปลี่ยนหน่วยความจำเพียงหนึ่งเมกะไบต์ในเครื่อง
VS2 ให้กลายเป็นระบบมิซไซล์ที่มีอำนาจร้ายแรง รัฐบาล
ญี่ปุ่นกลัวว่าเครื่อง VS2 จะถูกเปลี่ยนเป็นอาวุธสงคราม
จึงออกมาตราการควบคุมแล้ว" WISDOM พูดด้วยน้ำเสียง
เรียบเรื่อย ไม่แสดงอารมณ์

แนวคิดที่จะดัดแปลงเครื่องเล่นเกมเป็นอาวุธฆ่าคน
ฟังแล้วดูเหลือเชื่อ แต่คนที่ปล่อยข่าวเป็นสมาชิกของบ้าน
ตระกูลหลี่ แถมยังพาดพิงถึงผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง
WEAPON ของ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุป' งานนี้ไม่เชื่อก็ต้อง
เชื่อล่ะ

ตระกูลหลี่เป็นตระกูลเก่าแก่ ร้อยปีที่ผ่านมามีเพียง
ทายาทผู้หญิง ไม่เคยมีทายาทผู้ชายมาก่อน หญิงสาว
ในตระกูลก็ล้วนมีความสามารถพิเศษ เป็นต้นว่าแม่ของ
หลี่เซียนเหวินเป็นนักประดิษฐ์อาวุธที่มีฉายาว่า 'ร้อยมือ'
และมีชื่อเสียงก้องวงการ เธอชำนาญด้านการผลิตดาบ

26 การกิจ... คู่กันใจ

แบบหล่อเย็นโดยไม่ต้องใช้ไฟ คนใหญ่คนโตหลายคนต่างเป็นลูกค้าประจำของเธอ

เขียนเหวินได้รับพรสวรรค์จากแม่จึงไม่เพียงเชี่ยวชาญการหล่ออาวุธ แต่ยังสามารถประดิษฐ์อาวุธที่ต้องใช้เทคโนโลยีได้อย่างล้ำเลิศ เธอตระหนักดีถึงอำนาจและความร้ายแรงของมันจึงไม่เคยรับปากออกแบบอาวุธให้ใครอย่างซื่อซั่ว หลายปีที่ผ่านไปผ่านมาเธออุทิศตัวให้กับ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก กรุ๊ป' รับผิดชอบผลิตอาวุธที่บริษัทต้องการภายใต้ฉายา WEAPON

แม้คนของตระกูลกงซีจะแปลกประหลาดคาดเดาไม่ค่อยได้ แต่พวกเขาไม่เคยนำอาวุธมาใช้ก่อกรรมทำชั่ว

"ร้อยมือคงภูมิใจที่มีผู้สืบทอดความสามารถของเธอ ถึงได้ป่าวประกาศสรรพคุณลูกสาวไปทั่ว!" กงซีเมย์พุดคุย

"ความภูมิใจของแม่จะทำให้ฉันช่วยเหลือไม่ว่า" เขียนเหวินทิ้งผมตัวเอง รู้สึกได้ว่าหน้ากากที่สวมอยู่หนักขึ้นกว่าเดิม

"ข่าวที่คุณมีพรสวรรค์ของตระกูลหลิวรั่วไหลไปแล้ว ไม่ช้าก็เร็วจะต้องมีคนมาหาคุณถึงที่แน่" WISDOM วิเคราะห์

ใช่เลย และคนที่สนใจพรสวรรค์แบบนี้ก็ไม่พ้นพวกก่อการร้ายหรอก ถึงตอนนั้นไม่ใช่แค่ถูกรบกวนเวลา

เดียนซิน 27

พักผ่อน แต่ทุกคนในบ้านยังต้องตกอยู่ในอันตรายด้วย
พอคิดถึงตรงนี้ จากเดิมที่แค่หนักหัวก็กลายเป็น
ปวดตื้อๆ แม่พะแม่ ไม่คิดบ้างเลยหรือไม่ว่าการโอดวอด
ความสามารถของเธอแบบนี้จะนำภัยใหญ่หลวงมาให้
กงซีเม่ยยิ้มพรางริบอุ้มแมวเปอร์เซียที่ถูกเด็กหญิง
ก่อกวนจนแทบจะส่งเสียงคำรามขึ้นมา

"ฉันอยากเก็บ ความสามารถของเธอไว้กับ
ไมซ์เตอร์เวิร์ก เพราะอย่างน้อยเราก็คุ้มครองเธอจากการ
ก่อกวนของลูกชู้ได้ เธอก็รู้ว่าลูกชู้สนใจธุรกิจค้าอาวุธเป็น
อย่างมาก ไม่น่าฝ่ายนั้นอาจจะลงมือกับเธอเร็วๆ นี้ก็เป็นได้"
เธอพูดเสียงราบเรียบ ไม่มีเจตนาจะข่มขู่

"ลูกชู้อีกแล้ว ทำไมพวกเขาถึงต้องคอยหาเรื่องเรา
อยู่เรื่อย"

กงซีเม่ยยิ้มไล่ด้วยท่วงท่างดงาม แต่ไม่ตอบคำถาม

"ว่าแต่ทำไมคุณถึงได้หวังว่าเทคนิคนี้จะรั่วไหล
ออกไป" เซียนเหวินหันหน้าไปทางกงซีเม่ยพรางหรือตาลงมอง
ด้วยความสงสัย ไม่เชื่อว่ากงซีเม่ยจะหวังความปลอดภัย
ของตัวเธอถึงขนาดแค่นี้ได้ว่าเธอจะมีอันตรายก็รีบแจ้ง
มาหาทันที

ริมฝีปากแดงของกงซีเม่ยโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม เธอ
กุมมือข้างหนึ่งบนหน้าอก แสดงท่าทีตกอกตกใจ

28 การกิจ... คุ่มกันใจ

"เธอพูดอะไรออกมาเนี่ย ถ้าเทคนิคนี้รั่วไหลไปอยู่ กับพวกผู้ก่อการร้ายก็จะเกิดสงครามขึ้นนะสิ และถ้าสงคราม เกิดขึ้นจริง ธุรกิจของไมซ์เทอร์เวิร์กก็ต้องได้รับผลกระทบ ยิ่งไงล่ะ เหตุผลง่าย ๆ แค่นี้เอง!"

เขียนเหวินย่นคิ้ว แม้คำอธิบายของหญิงสาวจะ สมเหตุสมผล แต่ทำไมเธอถึงได้รู้สึกอึดอัดอยู่บ่อย ๆ ว่าดวงตา คู่สวยของกงซีเม่ยกำลังสะท้อนแว่นเจ้าเล่ห์ ไม่รู้กำลังวางแผน อะไรอยู่

"ฉันไม่ควรเชื่อคุณ" เขียนเหวินย่นบ่นพึมพำ

"ทำไมล่ะ"

"วันนี้คุณดูไร้เดียงสาผิดปกติ"

"ไร้เดียงสาแล้วไม่ดีหรือไง" ดวงตาเรียวซึกะพริบปริบ ๆ ดวงงามชวนมอง ไม่ได้ส่องแว่นอันตรายเลยสักนิด

"ครั้งที่แล้วที่คุณทำสีหน้าแบบนี้ก็เพื่อเกลี้ยกล่อม ให้ฉันยอมไปปฏิบัติงานในแถบตะวันออกกลาง และทำลาย ระบบการผลิตรายการของประเทศนั้น" ประสบการณ์ใน ครั้งนั้นทำเอาเธอเข็ดขยาดมาจนถึงทุกวันนี้

"ใช้เงินกองกลางไปเที่ยวไม่ดีหรือไง"

คำหยาบที่กำลังจะหลุดออกมาจากปากเขียนเหวิน ชะงักอยู่แค่ปลายลิ้นเพราะเห็นแก๊เด็กน้อยสองคนที่ยังอยู่ บริเวณนั้น เธอต้องใช้พลังอย่างมากเพื่อกล้ากลืนคำพูด

เดียนซิน 29

เหล่านั้กลับไป

"คนบ้าที่ไหนจะไปท่องเทียวที่ศูนย์วิจัยการผลิตอาวุธของประเทศที่กำลังก่อสงคราม" แม่เขียนเหวินจะเป็นนักออกแบบอาวุธ แต่หญิงสาวกลับไม่สนใจเรื่องสงครามเลยแม้แต่นิดเดียว อาวุธที่ผลิตขึ้นทั้งหมดก็เพื่อการป้องกันภัยและต่อต้านการขยายอิทธิพลของพวกคนชั่วเท่านั้น

"อย่าพูดถึงเรื่องเก่าๆ เลย อย่างน้อยครั้งนั้นฉันก็คุมครองเธอให้กลับมาถึงไต้หวันได้อย่างปลอดภัยแล้วนี่" กงซีเมย์ยิ้มหวานพลางพูดอย่างไม่สำนึก

"ดูสิ เพื่อเป็นการชดใช้ให้เธอ ครั้งนี้พอได้ยืนยันว่าเธอกำลังตกอยู่ในอันตราย ฉันก็รีบมาแจ้งข่าวทันที แถมยังเตรียมมาตรการฉุกเฉินไว้ให้ด้วย ยิ่งไงก็ต้องคุ้มกันเธออย่างแน่นหนา ไม่ให้เธอได้รับอันตรายใดๆ อย่างแน่นอน" กงซีเมย์พูดอย่างมั่นอกมั่นใจ

"มาตรการฉุกเฉินอะไรเธอครับ" ไม่เพียงแค่ว่าเขียนเหวิน แม้แต่หลี่ตี่จื่อก็เริ่มสงสัย

พอถูกกงซีเมย์ปั่นหัวหลายๆ ครั้งเข้า คนบ้านนี้จึงเกิดความหวาดระแวง ตอนนั้นแม้กงซีเมย์จะมอบของขวัญให้พวกเขา ยังต้องใช้เครื่องตรวจจับระเบิดตรวจดูก่อน ถึงจะตัดสินใจว่าจะรับหรือไม่รับดี

"เพื่อเป็นการคุ้มครองเธอ ฉันตัดสินใจส่ง

30 การกิจ... คุ่มกันใจ

GUARDIAN มาอยู่กับเธอ ให้เขาคอยคุ่มกันเธออย่าง
ใกล้ชิด"

"คุ่มกันอย่างใกล้ชิดนั่นแหละ" เขียนเหวินสงสัยว่า
ตัวเองจะได้ยินผิดไป

เธอเคยได้ยินชื่อเสียงของ GUARDIAN คนนี้
มานานแล้ว เขาเป็นผู้ดูแลความปลอดภัยของ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก
กรุ๊ป' ทั้งเก่งชนิดหาตัวจับยากและโหดเหี้ยมเย็นชาเกินใคร
แต่แม้จะถือเป็น 'เพื่อนร่วมงาน' เธอกลับไม่เคยเจอตัวจริง
ของเขามาก่อน

ถึงแม้กงซีเมย์จะบอกว่าเป็นห่วง แต่ต้องคุ่มกัน
อย่างใกล้ชิดเชียวนะ กงซีเมย์เลอะเลือนหรือไง ลืมไปแล้ว
เธอว่าเธอไม่ชอบใกล้ชิดกับผู้ชาย

"ถูกต้อง"

"พักที่นี่?" เขียนเหวินใช้รองเท้าสลิปเปอร์รูปการ์ตูน
ย้ำพื้นเบาๆ

"ใช่แล้ว" กงซีเมย์เดินมาหยุดอยู่ข้างๆ ชายร่างสูง
และช่วยแนะนำเขาอย่างเต็มที่ "เขาชื่อก๊วยฮยาง อยู่ร่วมกัน
อย่างปรองดองล่ะ ฉันเชื่อว่าพวกเธอคงเข้ากันได้ดีแน่นอน"
กงซีเมย์เห็นเสียงเป็นพิเศษตรงคำว่า 'เข้ากันได้ดี' ในขณะที่
ที่กลีบปากแดงตุ๋มขึ้นมาอย่างมีเลศนัย

หลังตั้งจื่อที่ยืนอยู่มุมห้องผิวปากเสียงดัง สายตา

เดียนซิน 31

มองไปยังกู่อิงหยาง ชายคุ่นหน้าแต่กลับไม่รู้จักคนนี้จะ
เป็น GUARDIAN ลินะ

มิน่าละถึงว่ากันว่าการคุ้มกันของ GUARDIAN
แน่นหนาปลอดภัยยิ่งกว่าใช้กำแพงเหล็ก ก็สายตาโหด
แบบนี้ใครจะกล้าเข้าใกล้ คนที่ไม่อยากอายุสั้นคงเผ่นแน่บ
ตั้งแต่แวบแรกที่เจอเขาแล้ว

"เดี๋ยวกู ฉันยังไม่ได้ออกลัคน้อยกว่าจะให้ผู้ชาย
เข้ามาอยู่ในบ้านของฉัน" เซียนเหวินประท้วงขึ้น มือสองข้าง
ยกขึ้นแสดงการบอกรับ การอ้าคตยอยู่ในชุมชนเล็กๆ
แห่งนี้ยังทำให้คนนอกมองว่าเธอเป็นเพียงซิงเกิลมัม
แต่ขึ้นให้ชายแปลกหน้าเข้ามาพักด้วย ไม่ตกเป็นขี้ปาก
ชาวบ้านก็แปลกแล้ว

"นั่นแปลว่าคุณคงอยากตายแล้วใช่ไหม" เสียงทุ้มต่ำ
ของผู้ชายดังขึ้น เขือกเย็นแต่ไร้ซึ่งอารมณ์

เพียงแค่ประโยคสั้นๆ ง่ายๆ ก็ทำให้บรรยากาศ
ในห้องเย็นสะท้านไม่ต่างจากจุดเยือกแข็ง ลมหนาวพัด
เข้ามาในห้องหรือไฉน เขาเปิดปากที่ถึงเล่นเอาทุกคนตัวสั่น
โหดจริงๆ

หลี่ตั้งจื้อขยับขาสองข้างอย่างรวดเร็ว เขาเดินไป
ตรงหน้ากู่อิงหยางและมองฝายตรงข้ามด้วยสายตาเลื่อมใส
ศรัทธา แค่ประโยคเดียวก็ทำให้คนกลัวได้ เทคนิคนี้

32 การกิจ... คู่บงกันใจ

ฝีกมาจากไหนกัน เขาไม่เคยเห็นผู้ชายที่ขนาดนี้มาก่อนเลย
แต่ผู้ชายที่สามารถทำให้เด็กชายเลื่อมใสได้อย่าง
ง่ายดายกลับขวางหูขวางตาเขียนเหวี่ยงเหลือเกิน

หน้ากากที่ครอบอยู่บนศีรษะไทรเวริก มือที่ยื่น
ออกมาไหวตามไปด้วย ดูไม่ยากกว่าเธอกำลังโกรธ

"ฉันอยากตายก็ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณไม่ใช่หรือ"

พักใหญ่เขียนเหวี่ยงถึงได้กัดฟันพูดประโยคนี้ออกมา

"นั่นก็อย่าทำให้เด็กสองคนพลอยเดือดร้อนไปด้วย"

กึ่งอิงหยางยังคงรักษาน้ำเสียงเรียบเรื่อยเอาไว้

เหมือนมีประกายไฟปะทุอยู่บนอากาศ คล้ายกับ
ได้ยินเสียงพื้บพื้บดังขึ้น

เขียนเหวี่ยงกำหมัดแน่น โกรธจนพูดไม่ออก เธอ
ยุ่งมาทั้งคืน กำลังจะเตรียมตัวนอน กงซีเมย์ก็พาคนกลุ่มหนึ่ง
มาที่บ้าน ทั้งยังขัดขวางไม่ให้เธอได้หลับได้นอน แคนนี่เธอ
ก็หงุดหงิดมากพอแล้ว ผู้ชายคนนี้ยังมาพูดจากวนประสาท
ทำให้เธอเดือดจนควีนออกหุ้อีก

เข้ากันได้ตั้งนั้นหรือ ซิ ใครอยากจะอยู่ร่วมบ้านกับ
หมอนี้กัน!?

หญิงสาวถอดหน้ากากเหวี่ยงออกอย่างแรงแล้ว
ถอดชุดหมิ่นโทะอะทะออกเตรียมพร้อมลับฝีปากกับเขา และ
ถือโอกาสมองหน้าคนไร้มารยาทอย่างกึ่งอิงหยางให้ชัดๆ ด้วย

เดือนจีน 33

ผมยวตำซลับเผยออกมา ตามด้วยดวงหน้าขาวเนียน
ที่ปรากฏอยู่ภายใต้แสงแดดอ่อนๆ แม้ว่าเครื่องหน้าของเธอ
จะไม่ได้สวยโดดเด่น แต่ดวงตากลมโตกลับมีเสน่ห์ดึงดูด
สายตา เรียกได้ว่าลองได้เห็นแล้วยอมลืมนอง

เขียนเหวินถอดหน้ากาทิ้งลงพื้นเสียงดังสนั่น
เธอหันกลับมาจ้องกู่อิงหยาง กะจะเอาเรื่องเขาให้ถึงที่สุด
ริมฝีปากแดงเผยออกเตรียมฟันคำตำ

เอ๋? ทำไมเธอถึงคั่นหน้าผู้ชายคนนี้จัง

คำหยาบทั้งหลายชะงักอยู่ในปาก เธอขมวดคิ้วมุ่น
พลางเอียงศีรษะคิดหาคำตอบ แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่า
เคยเห็น ใบหน้าแบบนี้ที่ไหน

ไม่ใช่สิ ถ้าเคยเจอผู้ชายกวนประสาทแบบนี้ เธอจะจำ
เขาไม่ได้ได้อย่างไร

ดวงตาดำสนิทคู่นั้นมองดูเธออย่างเพ่งพินิจ ก่อนจะ
หรีล่งและลืมนองอย่างฉับพลันพร้อมกับประกายเจิดจ้าที่
แผ่ไปทั่วทุกสารทิศ ท่าทีของเขาทำเอาทุกคนตื่นตระหนก
ตกใจไปตามๆ กัน แม้จะไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่ทุกคน
ก็ดูออกว่าอารมณ์เขากำลังแปรปรวน

โอ๊ะโอ! ถึงแม้จะคิดไม่ออกว่าเคยเจอกู่อิงหยาง
ที่ไหน แต่เขียนเหวินรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าความ
ยุ่งยากอันใหญ่หลวงกำลังจะมาเยือน เธอถอยห่างออกมา

34 การกิจ... คืบกันใจ

เรื่อยๆ พร้อมกับดวงตาที่เบิกกว้างขึ้นทุกที แววดาเติมไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

ทันใดนั้นก็อึ้งหยางก็คว่ำตัวหลี่ตั้งจ้อเอาไว้ ก่อนจะหิ้วเด็กชายที่แขนขายาวแก้งก้างมาตรงหน้าและพินิจดูเครื่องหน้าอย่างละเอียดยิบ

"เอ่อ...ฮะ...ไฮ" หลี่ตั้งจ้อทักทายอย่างชินๆ เขาไม่ชินกับการถูกคนหัวขึ้นมาแบบนี้

ชายหนุ่มมองดูเด็กน้อยในมือ ความสงสัยที่เกิดขึ้นในใจตั้งแต่เดินเข้าประตูมากระจ่างในทันที ชายหนุ่มค่อยๆ ปล่อยร่างของเด็กน้อยลงกับพื้นอย่างนุ่มนวล สายตาเฉียบคมมองไปยังเขียนเหวินที่ยืนตะลึงงัน

"คุณนี่เอง" คำพูดที่ผ่านริมฝีปากสร้างความสงสัยแก่ทุกคน

เสียงทุ้มต่ำดังทะลุเข้าไปในก้นบึ้งแห่งความทรงจำของเขียนเหวิน ทำให้เธอนึกขึ้นได้ในทันที...

สีหน้าของหญิงสาวซีดเผือดทันใด ตกใจจนแทบจะทรุดลงไปกองกับพื้น

เขานั่นเอง!

บทที่ 2

ตายแน่ๆ!

หลี่เซี่ยนเหวียนจ้องเข้าไปในดวงตาดำสนิทคู่นั้น สามพยางค์นี้ดังก้องขึ้นพร้อมกับความทรงจำที่ผุดขึ้นมา อย่างชัดเจน กู้อิ่งหยางค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ด้วยท่วงท่า เด็ดเดี่ยวหนักแน่น แม้ว่าใบหน้าของเขาจะเย็นชาจนน่ากลัว แต่กลับยังคงไว้ซึ่งความหล่อเหลา ใบหน้านางส่งาขยายใหญ่ ขึ้นพร้อมๆ กับคำว่า ‘ตายแน่ๆ’ ที่ก้องอยู่ในสมอง ทำให้ เธอคิดอะไรไม่ออก

"คะ...คุณ คุณอย่าเข้ามานะ" ดวงหน้าของเซี่ยนเหวียน ซีตเผือด แม้แต่เสียงก็สั่นระริก ลากสลีปเปอร์รูปการตูน ถอยกรูดไปข้างหลังไม่หยุด มือเรียวยกขึ้นทำท่าห้ามไม่ให้ เขาเข้าใกล้

36 การกิจ... คุ่มกันใจ

"ฉัน...ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่รู้จักคุณ!" อาการร้อนตัว ทำให้คำพูดยิ่งฟังดูไร้น้ำหนัก

"วสันหลังหะเหินๆ" ตั้งจ้อพูดเสียงเบา สายหน้าอย่างไว้วาลัยให้ผู้เป็นแม่ ทว่าสายตายังไม่ละไปจากกู่อิงหยาง

ผู้ชายคนนี้เป็นใครกันแน่นะ ถึงขนาดสามารถทำให้แม่เขากลัวจนทำอะไรไม่ถูก

"ไปหยิบกระจกมาส่องดูรูปร่างหน้าตาของตัวเองแล้วเปรียบเทียบกับ GUARDIAN ลี" กงซีเม่ยบอกเด็กน้อยเบาๆ

ทำไม่ต้องไปหยิบกระจกด้วย เขาจำหน้าตาตัวเองได้ดี แล้วทำไมจะต้องไปเปรียบเทียบกับกู่อิงหยางด้วยล่ะ แต่จะเข้าไปหน้าตาคมเข้มราวผลงานแกะสลักอันประณีตของเขา ตลอดจนคิ้วโก่งหนา และดวงตากล้ำกลืนดูละม้ายคล้ายผู้ชายคนนั้นเหลือเกิน

อืม ยิ่งดูก็ยิ่งเหมือน ความแตกต่างของเขากับกู่อิงหยางเหมือนจะมีเพียงอายุกับรังสีโหดเทียมเย็นชา ถ้าตัดสองอย่างนี้ไปละก็...

"อ้อ!" ความคิดหนึ่งถูกจุดประกายในหัวอย่างจับปล้น ตั้งจ้อตระหนกถึงความจริงในทันที ปากของเด็กน้อยอ้ากว้างอย่างหุบไม่ลง

เสียงอุทานเบาๆ ที่บ่งบอกว่าเด็กน้อยเข้าใจเรื่องราว

เดียนซิน 37

ทั้งหมดแล้วไม่ทำให้บรรยากาศเคร่งเครียดในห้องลดลงไป
แม้แต่เนี่ย กู้อิงหยางกับหลี่เซี่ยนเหวินยังคงเผชิญหน้ากัน
แบบคนหนึ่งรุกคนหนึ่งถอย

"ไม่รู้จั๊กผมงั้นหรือ" กู้อิงหยางทรีตาลงด้วยท่าที่
ไม่พอใจกับคำตอบของเธอ ถ้าเธอไม่รู้จั๊กเขาจริง ทำไมต้อง
ทำท่าตกใจอย่างกับเห็นผีอย่างนี้ด้วย

"ไม่...รู้...จั๊ก..." เธอตอบหนักแน่นพลางออกแรง
พยักหน้าเน้นทุกพยางค์จนคอเกือบเคล็ด

จะให้เธอยอมรับว่ารู้จั๊กเขาหรือ ไม่ได้ๆ ตีให้ตาย
เธอก็ไม่รับ

เธอคิดไม่ถึงว่าจะได้พบเขานี้ และยังคาดไม่ถึงว่า
เขาก็คือกู้อิงหยาง GUARDIAN ผู้โด่งดังแห่ง 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก
กรุ๊ป' ถ้ารู้แต่แรกว่าเขาทำงานให้กิงซีเมย์ เธอจะไม่ยอม
เข้ามาทำงานให้ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก' เป็นอันขาด และจะหอบ
ลูกสองคนหนีไปให้ไกลๆ ด้วย

อารมณ์หวาดหวั่นว่ารุ่นตาโถมเข้าใส่ เซี่ยนเหวินเพิ่ง
จะรู้ตอนนี้เองว่าเธอยังไม่ลิ้มเขา

ดวงตาดำลึบที่เปล่งประกายอยู่ท่ามกลางความมืด
ของเขายังดูน่ากลัวเมื่อทอประกายอยู่ท่ามกลางแสงแดด
แค่อัจฉริยะ เธอก็มีไม้อ่อน เหนือแตกพลั๊ก สวรรค์!
เก้าปีก่อนเธอเลือกผู้ชายที่น่ากลัวคนนี้เข้าไปได้ยังไงนะ

38 การกิจ... คุ่มกันใจ

ก๊ออิงหยางขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิม จังหวะก้าวสุขุมเยือกเย็นไร้ซึ่งลุ่มเสียด ทว่ากลับแฝงไว้ด้วยพลังดิบเถื่อนเผด็จการ

"อย่าเข้ามานะ" เธอตะโกนห้ามอย่างร้อนรนพลางก้มลงคว้าสลีปเปอร์รูปการ์ตูนขึ้นมา หวังจะใช้เป็นอาวุธชั่วคราว แต่แล้วก็ตระหนักได้อย่างเศร้าใจว่ารองเท้าคู่นี้หยุดยั้งเขาไม่ได้หรอก

ฉายาอันโด่งดังของเขาผ่านหูเธอมาเกือบทุกเรื่อง ก๊ออิงหยางในตำนานคือผู้ที่มีฝีมือด้านการฆ่าทุกรูปแบบ คนชั่วทั้งหลายแค่นี้ได้ยินชื่อของเขาก็หน้าถอดสี

หลายปีมานี้ที่ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก' ถูกพวกคนชั่วคุกคามก็ได้ก๊ออิงหยางบุกเดี่ยวเข้าไปยังฐานที่มั่นของอีกฝ่าย เขาไม่เพียงโกนผมหัวหน้าของฝ่ายโจรเป็นอนุสรณ์การมาเยือน แต่ยังถือโอกาสทำลายระบบการติดตั้งขีปนาวุธและระเบิดโกดังเก็บอาวุธจนราบเป็นหน้ากลอง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาแค่นี้ได้ยินชื่อ 'ไมซ์เตอร์เวิร์ก' พวกโจรต่างหอบไปตามๆ กัน

ประวัติพิลึกพิลั่นของก๊ออิงหยางผุดขึ้นมาในสมอง เรื่องแล้วเรื่องเล่า เขียนเหวินได้แต่สาปแข่งความ 'ตาแหลม' ของตัวเองที่ทำให้เธอเลือกคนอย่างเขาเป็นเป้าหมายได้

แต่ก็ช่วยไม่ได้นี่ สัจจะตัญญาณได้สอนให้สิ่งมีชีวิตเพศเมียเลือกสิ่งที่ดีที่สุด ถ้าเป็นเรื่องคู่ครอง...

เดือนจีน 39

เธอแย้งกับตัวเองในใจ พอเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่าเขา
เขยิบเข้ามาใกล้อีกหลายก้าว

เซียนเหวินกระโดดหนีจนผมยาวที่มัดไว้ด้านหลัง
โบกสะบัด เธอตีลังกาข้ามโซฟาไป ไม่ได้รู้สึกตัวสักนิดว่า
ชายเสื้อเชิ้ตตัวใหญ่ที่สวมอยู่เลิกขึ้นมาอวดเรียขางามกับ
สะโพกกลมกลิ้งน่ารักเข้าไปแล้ว

"กงซีเม่ย เอาผู้ชายคนนี้ออกไปที่" เธอตะโกนด้วย
น้ำเสียงระล่ำระสายสิ้นระรัว

"มานี่" กู้อิงหยางสั่งอย่างหมดความอดทน แม้เขา
จะยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม แต่น้ำเสียงเฉียบขาดก็ทำให้ผู้คน
ไม่กล้าปฏิเสธ

"มะ...ไม่" เซียนเหวินตอบเสียงค่อย เธอค่อยๆ
นั่งยองๆ ลงด้านหลังโซฟา "ฉันไม่รู้จักคุณสักหน่อย ทำไม
ต้องเชื่อกันด้วย"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วตกต่ำขึ้น นัยน์ตาดำขลับที่หริ่งทอง
แววโกรธ เขาไม่เชื่อคำพูดของเธอ ริมฝีปากบางยกขึ้น
เหมือนจะยิ้ม แต่กลับยิ่งทำให้ใบหน้าของเขาทวีความน่ากลัว
มากขึ้นอีก

"แก้ปีก่อน" กู้อิงหยางเริ่มรื้อฟื้นความหลังด้วยน้ำเสียง
เยียบเย็น

"ฉันไม่รู้" เซียนเหวินส่ายหน้าทันที ซอผมที่ผูกเป็น

40 การกิจ... คุ่มกันใจ

หางม้าสะบัดตามแรงสาย

"ในบ้านทรงญี่ปุ่น" เขาชุดเอาเรื่องเก่าขึ้นมาพูด
ทีละอย่าง สายตากมปลับไม่ละห่างไปจากดวงหน้าของเธอ

"ฉันไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น!" เธอแผดเสียงร้องขึ้น

กู่อิงหยางหันขวับไปตรงมุมห้อง ทำให้ทุกสายตามอง
ตามเขาไปและปะทะเข้ากับดวงตาของตังจื้อที่กำลังเบิกกว้าง
จ้องมาพอดี

เขียนเหวินสูดอากาศเย็นๆ เข้าไปเอือกหนึ่ง พลัง
ตะโกนบอกตัวเองในใจว่า 'ตายแน่แล้ว'

ตายล่ะ หลักฐานจากการ 'ประทับตรา' ของเขา
ในคืนนั้นเติบโตมาขนาดนี้แล้ว แถมยังถอดแบบมาจาก
กู่อิงหยางราวกับแกะ แล้วเธอจะปิดบังต่อไปได้อย่างไร

เป็นใครก็ดูออก ทั้งสองมีอะไรคล้ายกันตั้งหลายอย่าง
ทั้งตา หู จมูก ปาก อย่างกับถอดมาจากพิมพ์เดียวกัน ถ้า
ไม่ใช่เพราะความสัมพันธ์ทางสายเลือดจะเป็นอะไรได้อีกล่ะ

"เธอก็ขুবแล้ว" เขาซักถาม ดวงตาตำลึงปรกฏ
อารมณ์อันหลากหลาย ดูไม่ออกว่าชายหนุ่มกำลังดีใจหรือ
โกรธแค้นกันแน่

เขียนเหวินกริตรี่องอีกครั้งและทำท่าจะล้มฟุบลงไป

"อย่าบอกเซียวนะ" เธอใช้เสียงขู่คำราม

เธอรวบชายเสื้อที่เกะกะของตัวเองไว้แล้วฟุ้งหะยาน

เดียนซิน 41

ไปข้างหน้า หวังจะไปให้ถึงตัวตึ๊งจื้อและใช้ผ้ากันเปื้อนคลุมหน้าของลูกไว้ไม่ให้ทุกคนมองอีก

ทว่าทะยานไปได้แค่นี้ก็ก้าว คอเสื้อก็ตึงแน่นก่อนที่ร่างทั้งร่างจะถูกหิวขึ้นมา

เธอประสบชะตากรรมเดียวกับตึ๊งจื้อที่ก่อนหน้านี้ก็ห้อยต่องแต่งอยู่กลางอากาศ แต่ที่ต่างออกไปคือดวงตาดำลับที่จ้องเธออยู่เต็มไปด้วยแววแค้นเคืองที่เห็นแล้วชวนขนหัวลุก

ดวงตาของกู่อิงหยางจับจ้องเธอไม่ปล่อยจนหญิงสาวกลัวหวาด ความคิดที่จะต่อต้านมลายหายไปสิ้น

"ตอบมา" แม้จะออกคำสั่งกับตึ๊งจื้อ แต่สายตาเชือดเฉือนกลับจ้องมายังใบหน้าเรียวเล็กของเซียนเหว่ิน

ถึงแม้อายุจะยังน้อย แต่ตึ๊งจื้อเข้าใจคำกล่าวที่ว่า 'รักษาตัวรอดเป็นยอดดี' ดวงตาของเด็กน้อยกลอกไปมา พลังวิเคราะห์สถานการณ์ตรงหน้าซึ่งบ่งบอกชัดเจนว่ากู่อิงหยางถือไพ่เหนือกว่า

ในที่สุดเขาก็เลือกมองข้ามสายตาร้อนรนของผู้เป็นแม่ และตอบอย่างซื่อสัตย์

"เดือนเมษายนปีหน้าก็จะอายุครบเก้าขวบครับ" ตัวเลขและวันเวลาแวบขึ้นในสมองของกู่อิงหยางอย่างรวดเร็ว เขายกร่างหญิงสาวในมือให้สูงขึ้นจนกระทั่งสายตา

42 การกิจ... คู่กับใจ

ของทั้งสองอยู่ในระดับเดียวกัน

"เขาเป็นลูกชายของผม" ชายหนุ่มประกาศอย่างมั่นใจ
ไร้ข้อกังขา

ตอนเข้ามาในนี้และเห็นเด็กคนนั้น เขาก็เกิดความ
สงสัยในใจอยู่แล้ว แต่พอเขียนเหวินถอดหน้ากากออก
ความฉงนสนเท่ห์ก็มลายหายไป

แค่เห็นปราดเดียวเขาก็จำเธอได้ทันที หลีเขียนเหวิน
ก็คือหญิงสาวปริศนาที่เคยมีความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนกับเขา
เมื่อเก้าปีก่อน จากนั้นก็หายตัวไปอย่างลึกลับ

กู่อิงหยางยังจำท่าทีไร้เดียงสาและความตื่นกลัว
ของเธอได้แม่นยำ พอฟ้าสางเธอก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย
เหลือเพียงรอยแดงบนผ้าปูที่นอนซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่าเขา
เป็นผู้ชายคนแรกของเธอ ดังนั้นหากคำนวณจากวันเวลา
และหน้าตาของเด็กน้อยแล้ว ตั้งใจจะต้องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข
ของเขายังไม่ต้องสงสัย

ทว่าเขียนเหวินกลับยังไม่ยอมรับ เธอยังคงยืนกระต่าย
ขาเดียว

"คุณเข้าใจผิดแล้ว มันก็แค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น จะ
ดูว่าหน้าคล้ายแล้วทึกทักว่าเป็นลูกได้อย่างไร เอาเถอะๆ ถ้า
คุณจะตามหาลูกชายจริงๆ อย่างน้อยก็ต้องมีหลักฐานมา
ยืนยัน" ในห้องที่มีตสนิทขนาดนั้น เธอไม่เชื่อหรือกว่าเขา

เตียนชิน 43

จะจำหน่ายเธอได้ เรื่องก็ผ่านมาตั้งเก้าปีแล้ว เขาจะจำหน่าย
เรื่องราวได้มากน้อยแค่ไหนกันเชียว

และถ้าก๊อชิงหยางยังไม่ตัดใจ ดิงตันจะเอาผมของ
ดิงจื่อไปตรวจดีเอ็นเอล่ะก็ เธอจะถือโอกาสตอนรอฟผลการ
พิสูจน์หลักฐานพาเด็กทั้งสองหนีไปให้ไกลที่สุด

แผนเดียวในตอนนั้นก็คือต้อง 'ดันทุรัง' และ 'ถ่วงเวลา'

ก๊อชิงหยางมองหญิงสาวพลงแม่ริมฝีปากบาง
ไม่พูดไม่จา ดวงตาสีกล้วยากจะคาดเดา

"โง่งง ไม่มีหลักฐานอะไรสิ ก็บอกแล้วไงว่าคุณจำคนผิด"
เธอพูดย้ำ คิดว่าอีกฝ่ายทำอะไรตัวเองไม่ได้จึงได้ใจถึง
ขนาดยกมูมปากพลงหัวเราะหึๆ อย่างเจ้าเล่ห์

เป็นโง่งงพี่ชาย หมดปัญญาแล้วล่ะสิ!

ก๊อชิงหยางหลับตาลงช้าๆ ไม่รู้ว่ากำลังรื้อฟื้น
ความทรงจำหรือกำลังหนีใจ

หลังจากนัยน์ตาดำขลับปิดลงแล้ว รังสีอันตรายที่แผ่
มาจากตัวเขาก็ลดลงไปเยอะ ทำให้เธอหวนคิดถึงเรื่องราว
ในคำคืนนั้น

คืนนั้นแม้จะมีดสนิท แต่หลังจากที่เขาเหน้อยจน
หอบหายใจพลงเอนกายลงทับเธอ เธอได้อาศัยแสงจันทร์
เลื่อนรางพินิจดูเครื่องหน้าคมเข้มของเขา ใบหน้าของเธอ
แนบชิดกับใบหน้าเขา และเหงื่อจากร่างกายเขาก็พร่างพรम

44 การกิจ... คู่กันใจ

อยู่บนร่างเธอ...

ความทรงจำที่ผุดขึ้นในสมองพาให้สองแก้มของ
เขียนเหวี่ยงแดงเรื่อ เธอยืนมือออกไปหวังจะตบใบหน้า
แดงช้ำเพื่อเรียกสติตัวเอง และเมื่อรองเท้าแตะสัมผัสผิวหน้า
เธอถึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังถือรองเท้าสลิปเปอร์อยู่

บ้าจริง เธอคิดไปถึงไหนกันเนี่ย ตอนนี่เรื่องสำคัญ
คือไล่เขาไปให้พ้นต่างหาก!

"คุณก๊วยคะ ฉันว่าถ้าคุณไม่มีธุระอื่นแล้ว คุณช่วย
ปล่อยฉันลงแล้วออกไปจากบ้านฉันด้วยคะ ฉันยังมีเรื่อง
ต้องทำอีก คงอยู่ต้อนรับคุณไม่ได้แล้ว" เขียนเหวี่ยงทำไม้ทำมือ
กับกวงซีเม่ย ทั้งยังขยิบหูขยิบตา ขาดก็แต่ไม่ได้คุกเข่า
อ้อนวอนให้เธอรีบพาก๊วยอิงหยางออกไปซะ

ว่าเขากลับไล่ไม่ไป เธอเห็นดวงตาดำสนิทคู่นั้น
ค่อยๆ ลืมขึ้น ริมฝีปากแยมออก

"ต้นขาซ้ายด้านในของคุณมีปานแดง" เขาเอ่ยคำพูด
ที่ชวนตกตะลึง

ผ่าง! หน้าของเธอร้อนผ่าวราวกับติดไฟ

เขียนเหวี่ยงบดปายมือไม้ไปมา ใจร้อนพลุ่งขึ้นมา
บนใบหน้า ทำให้ดวงหน้าเรียวแดงแจ๋ราวกับมะเขือเทศที่
ถูกต้มจนสุก เธอโกรธจนพูดไม่ออก

บรรยากาศกระอักกระอ่วนแผ่คลุมไปทั่วห้องอัน

เดียนซิน 45

เงียบส่งต สายตาของทุกคนหยุดอยู่ที่ต้นขาของเธอ ในขณะที่เดียวกันก็พยายามหยุดยั้งจินตนาการที่แล่นผ่านในสมอง เรื่องส่วนตัวแบบนี้ กู้ชิงหยางต้องอยู่ในสถานการณ์แบบไหนนะถึงได้รู้ถึงขนาดนี้

เธอกลืนน้ำลายหลายอีก ยังคงดันทุรังจนวินาทีสุดท้าย "คุณพูดเหลวไหล ฉัน..." จบเท่านั้นพอดี คราวนี้ต่อให้กระโดดลงแม่น้ำก็ล้างความฉาวโฉ่ได้ไม่หมด "ปานรูปหัวใจ" เขาพูดเสริมตัดบทการโต้แย้งของหญิงสาว

เสี่ยวเว่ยที่เคยอาบน้ำกับเซียนเหวียนเกิดความข้องใจ เด็กน้อยยี่หนีมิฝึกปากแดงออกมาพลงเอียงหัวคิด คนคนนี้รู้ได้ยังไงนะ หรือว่าเขาที่เคยอาบน้ำกับคุณแม่เหมือนกัน

"แม่คะ เขาพูดถูกนะคะ...อ้อ! อ้อ..." มือสองข้างปิดปากของเสี่ยวเว่ยเอาไว้และรีบดึงเธอให้ถอยไปข้างหลัง เพื่อให้ห่างจากไฟสงครามที่กำลังแผดเผา

เสียงหัวเราะเบาๆ ของกงซีเม่ยทำให้อารมณ์ตั้งเครียดภายในห้องเพิ่มสูงขึ้น เธอลูบเจ้าแมวเหมียวอย่างเบาๆ ทำราวกับตัวเองไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แต่นัยน์ตากลับทอประกายวาวโรจน์

"เซียนเหวียน ฉันคงลืมเตือนเธอไปว่าความทรงจำของ GUARDIAN นะดีมากจนน่าทึ่ง ต่อให้พบเจอกันเพียง

46 การกิจ... คู่บงกันใจ

ครั้งเดียว เขาก็จำอีกฝ่ายได้แม่นไม่มีลืม" เธอยิ้มบางๆ
มันใจว่าทั้งสองต้อง 'เข้ากันได้ดี' อย่างแน่นอน

"ฉันไม่...คุณไม่...เรื่องนั้น..." เขียนเหว่นตื่นตระหนก
จนเริ่มพูดจาไม่รู้เรื่อง สมองเธอเคว้งคว้างว่างเปล่า
ไม่สามารถไตร่ตรองอะไรได้อีกแล้ว

"อธิบายมาสิ" เสียงทุ้มต่ำจากปากของก๊วยอิงหยางกับ
ทั้งสีหน้าท่าทีแสดงให้เห็นว่าเขากำลังเหลือรอด เรื่องนี้
รบกวนจิตใจเขาเป็นเวลาเกือบเต็มๆ กว่าเขาจะหาตัวต้นเหตุ
อย่างเธอได้ไม่ใช่เรื่องง่าย เขาหรือจะยอมรามือไปเฉยๆ

ไม่มีทางเลือกแล้ว เขียนเหว่นตัดสินใจในทันที
กลยุทธ์ที่ดีที่สุดคือหนีไปตั้งหลัก!

เธอยกเท้าถีบเขาอย่างแรง ในที่สุดก็หลุดจาก
พันธนาการของชายหนุ่ม จากนั้นหญิงสาวก็คว้าหน้ากาก
บนพื้นขึ้นเหวี่ยงไปที่เขา ทว่าหน้ากากของเธอกลับทำอะไร
เขาไม่ได้ ทำได้แค่เพียงถ่วงเวลาเอาไว้กนิดเท่านั้น และเธอ
ก็ใช้ประโยชน์จากวินาทีทองเหล่านั้นพาสองขาโกยแน่น
เข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว เธอหวังจะใช้บานประตูปิดกั้น
ทุกคนและทุกคำถาม

ทว่าขณะที่ร่างออรชรกำลังจะแทรกผ่านประตูเข้าไป
ร่างสูงใหญ่ก็ปราดมาประชิดด้านหลังอย่างรวดเร็วราวกับ
วิญญาณก็ไม่ปาน

เดือนจีน 47

"เราต้องคุยกัน" เสียงทุ้มต่ำดังอยู่หลังใบหู ลมหายใจ
ของเขารินรดลำคอเพรียวบาง

"ว้าย! คุณ...คุณออกไปนะ" เธอร้องเสียงลั่น สองมือ
เกาะขอบประตูหวังจะหนีออกมา แต่กลับถูกเขาลากเข้าไป
ในห้องอย่างง่ายดาย นิ้วทั้งสิบค่อยๆ ลื่นหลุดจากขอบประตู
ลื่นเสียงปัง! ประตูห้องก็ถูกปิดจากด้านในอย่าง
แน่นหนา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)